

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobkyně: **J. H.**
zastoupena advokátkou Mgr. Lucií Stejskalovou
sídlem M-Palác, Heršpická 5, Brno

proti
žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**
sídlem Moravské náměstí 1, Brno

za účasti: **E.ON Distribuce, a. s.**
sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. ZKI BR-O-121/1096/2017-4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí o námitce proti obnově katastrálního operátu.
2. Katastrální úřad pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Brno-venkov, dokončil dne 15. 10. 2014 podle § 40 odst. 1 písm. b) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „katastrální zákon“), obnovu katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací v katastrálním území Viničné Šumice. Účelem obnovy byla tvorba digitální katastrální mapy ve Viničných Šumicích v souřadnicovém systému jednotné trigonometrické sítě katastrální a doplnění geometrického a polohového určení nemovitostí, vedených doposud zjednodušeným způsobem do katastru nemovitostí podle § 55 odst. 2 písm. b) a § 93 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „katastrální vyhláška“).
3. Žalobkyně proti obnově katastrálního operátu katastrálního území podala v souladu s § 45 odst. 3 katastrálního zákona námitku, která se týkala doplnění pozemku zjednodušené evidence (původ pozemkový katastr) st. 278 do pozemků katastru nemovitostí p. č. 1963/6 a p. č. 1964/9 a současně neobnovení jeho části do části pozemku katastru nemovitostí p. č. 1962.
4. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 15. 11. 2017, č. j. OR-762/2014-703, námitku žalobkyně zamítl podle § 36 odst. 1 písm. a) a b) katastrálního zákona. Odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

5. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že před rozhodnutím o obnově katastrálního operátu byly ve veřejném seznamu obsaženy dva zápisy. V katastru nemovitostí v užším smyslu byl zapsán pozemek p. č. 1962, k němuž byl evidován vlastník Česká republika, právo hospodaření Povodí Moravy, s. p. Ve zjednodušené evidenci (původ pozemkový katastr) byl zapsán pozemek dle pozemkového katastru st. 278 o výměře 127 m², k němuž byla evidována jako vlastník žalobkyně. V průsečíku těchto dvou pozemků vznikl překryv o výměře přibližně 20 m².
6. V katastrálním operátu tak byly před zahájením řízení o obnově přítomny duplicitní údaje. Žalovaný tím, že upřednostnil zápis v katastru nemovitostí v užším smyslu před zápisem ve zjednodušené evidenci, ačkoliv jsou tyto zápisy rovnocenné, postupoval v rozporu s § 62 odst. 2 katastrálního zákona a judikaturou Nejvyššího správního soudu.
7. Žalovaný dále pochybil tím, že vyslovil souhlas s postupem katastrálního úřadu podle § 36 katastrálního zákona upravujícího opravu chyby v katastrálním operátu. Katastrální úřad nebyl oprávněn rozhodovat o tom, zda žalobkyně či někdo z jejích právních předchůdců pozbyl vlastnické právo k překrývající části pozemku, nýbrž měl její vlastnické právo respektovat jako rovnocenné k právu zapsanému v katastru nemovitostí v užším smyslu.
8. Vlastnické právo žalobkyně nemohlo být dotčeno ani obnovou katastrálního operátu, ani technickohospodářským mapováním provedeným před rokem 1989. K pozbytí vlastnického práva právním předchůdcem žalobkyně nedošlo. Pokud předchůdce

současného katastrálního úřadu překřížil předmětný pozemkem jiným, učinil tak bez nabývacího titulu.

9. Výměry nově vzniklých pozemků ve srovnávacím sestavení parcel podle žalobkyně neodpovídají zákresu pozemků v nové katastrální mapě.
10. Navrhla proto, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že změnu v duplicitním vlastnictví přinesla novela zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem. Od 1. 1. 2012 se do katastru nemovitostí neprovádějí nové duplicitní zápisy vlastnictví, vyjma případů, kdy se zjistí, že ve sbírce listin je již založeno více listin prokazujících vlastnické právo k téže části zemského povrchu pro různé osoby.
12. V projednávané věci však k duplicitnímu vlastnictví nedošlo, neboť vlastnické hranice pozemku byly vyšetřeny při technickohospodářském mapování. Nedošlo tudíž k žádnému překryvu listin prokazujících vlastnické právo k témuž pozemku.
13. Pozemek p. č. 1962 byl již před technickohospodářským mapováním evidován ve vlastnictví státu. Katastrální úřad obnovou katastrálního operátu pouze vyhotovil nový soubor geodetických informací převedením z původní grafické podoby do formy počítačové. Jedná se pouze o technický úkon. V projednávané věci se jedná se o vlastnický spor, o kterém není žalovaný oprávněn rozhodovat.
14. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

15. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že v projednávané věci existují listiny prokazující její vlastnické právo, resp. vlastnické právo jejích právních předchůdců minimálně od 20. let 20. století k pozemku st. 278 v celém jeho rozsahu. Žádná listina či právní úkon ji vlastnictví nezavily.
16. V různých částech platného katastrálního operátu byly zapsány rozporné údaje o vlastnictví předmětného pozemku, proto měl správní orgán zapsat duplicitní vlastnictví. Tím, že upřednostnil zápis vlastnictví ve prospěch státu, postupoval nezákonně. Předmětem věci není vlastnický spor, nýbrž nesprávný postup správních orgánů.

V. Ústní jednání

17. Při ústním jednání dne 28. 5. 2020 účastníci setrvali na svých stanoviscích uplatněných v předchozích procesních podáních.
18. Zástupkyně žalobkyně odkázala na podanou žalobu a zdůraznila, že existuje nesoulad mezi zjednodušenou evidencí a evidencí v katastru nemovitostí. V 60. letech minulého století nedošlo k vyvlastnění ani k nabytí sporné části pozemku státem. Měla být proto zapsána duplicita vlastnictví.
19. Zástupkyně žalovaného trvala na vyjádření k žalobě. Popsala, že při obnově katastrálního operátu přepracováním nebyly šetřeny vlastnické hranice ani vlastnická práva. Došlo k doplnění pozemku zjednodušené evidence (pozemkový katastr) st. 278, jehož zápis se od

roku 1981 nezměnil. Po technickohospodářském mapování je jako vlastník pozemku p. č. 1962 evidován stát; pro jeho vlastnictví existují podklady, naopak neexistují podklady pro zápis vlastnického práva žalobkyně. Zbytek pozemku st. 278 zasahující do veřejného prostranství byl při obnově katastrálního operátu zapsán jako vlastnictví žalobkyně. Nedošlo tedy ke zřejmému omylu při vedení katastru.

20. Soud konstatoval podstatný obsah soudního a správního spisu a provedl dokazování fotografiemi založenými na č. l. 67 a č. l. 127 zobrazujícími spornou část pozemku v terénu. Dokazování listinami, které jsou součástí správního spisu, soud neprováděl, neboť skutečnosti z nich vyplývající nejsou mezi účastníky sporné (zejm. důkazy vztahující se k technickohospodářskému mapování - podpis F. M. na protokolu č. 9, ovšem nikoliv na protokolu č. 6, resp. další listiny tvořící součást správního spisu připojené žalobkyní k žalobě a replice). Z obdobného důvodu soud neprováděl ani dokazování usnesením Okresního soudu Brno-venkov ze dne 26. 7. 2000, sp. zn. 13 D 2040/99, vydaným v dědickém řízení po zemřelé F. M., které bylo žalobkyní předloženo při ústním jednání. Pro nadbytečnost soud zamítl návrhy žalobkyně na doplnění dokazování Územním plánem Kuničky (a listinami k tomu přiloženými; č. l. 130 – 136 soudního spisu) a emailovou komunikací žalobkyně se společností E.ON Distribuce, a. s. (č. l. 137 soudního spisu), neboť jimi měly být prokazovány skutečnosti, které nejsou relevantní pro rozhodnutí o podané žalobě.

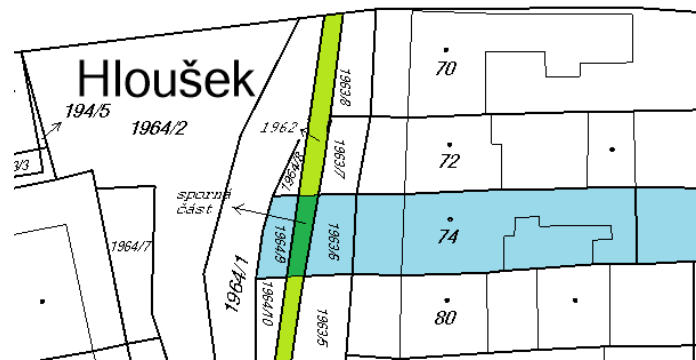
VI. Posouzení věci soudem

21. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
22. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
23. V projednávané věci jde o posouzení zákonnosti postupu katastrálního úřadu při obnově katastrálního operátu.
24. Podle § 40 odst. 1 katastrálního zákona *obnova katastrálního operátu je vyhotovení nového souboru geodetických informací a nového souboru popisných informací v elektronické podobě, které se provede a) novým mapováním, b) přepracováním souboru geodetických informací, nebo c) na podkladě výsledků pozemkových úprav.*
25. *Vlastníci a jiní oprávnění mohou podle § 45 odst. 3 katastrálního zákona během vyložení obnoveného katastrálního operátu a ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy skončilo jeho vyložení, podat námitky proti obsahu obnoveného katastrálního operátu. O podaných námitkách rozhoduje katastrální úřad.*
26. V daném případě došlo k obnově katastrálního operátu podle § 40 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona, tj. přepracováním souboru geodetických informací. Jednalo se tedy o převod dosavadní katastrální mapy do elektronické podoby (§ 43 katastrálního zákona). Žalobkyně podala proti obsahu obnoveného operátu včas námitku.
27. Problematikou obnovy katastrálního operátu se opakovaně zabývala soudní judikatura. Zvláštní senát v usnesení ze dne 15. 6. 2005, č. j. Konf 90/2004-12, shledal, že cílem obnovy katastrálního operátu je jeho aktualizace po formální stránce převedením katastrální mapy z grafické formy do formy grafického počítačového souboru. Nesměruje ke změně právních vztahů. Obdobně Krajský soud v Hradci Králové – pobočka

v Pardubicích v rozsudku ze dne 22. 5. 2017, č. j. 52 A 16/2017-59, uvedl, že „*obnova katastrálního operátu nemá vliv na hmotněprávní vztahy k nemovitostem a nemůže měnit vlastnictví k nim*“ (shodně viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1840/2003). Rovněž odborná literatura uvádí, že „*[o]bnova katastrálního operátu přepracováním je použita vždy pouze v případě, kdy dosavadní platná katastrální mapa není dosud vedena v digitální podobě*“ (Doubek, P. in Barešová, E. a kol. *Katastrální zákon. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015).

28. Podle Nejvyššího správního soudu „*[o]bnova katastrálního operátu, jako souboru informací specifikovaného v ustanovení § 4 katastrálního zákona, je činností katastrálního úřadu, jejímž cílem je vyhotovení nového souboru geodetických informací ve formě grafického počítačového souboru a nového souboru popisných informací katastrálního operátu, kterou zahajuje katastrální úřad bez návrhu. Je možné ji provést mimo jiné i přepracováním souboru geodetických informací, kdy katastrální operát zůstává zachován s tím, že katastrální mapa je při tomto způsobu obnovy převáděna z grafické do digitální podoby. Při obnově katastrálního operátu přepracováním se, na rozdíl od obnovy katastrálního operátu mapováním nevychází z nového vyšetření hranic jednotlivých parcel v terénu, ale dosavadní katastrální mapa je převedena z pevné podložky do počítačového souboru, který umožňuje vedení katastrální mapy pomocí výpočetní techniky. Z nové digitální mapy jsou pak vypočteny zpřesněné výměry parcel, aniž by tímto byly jakkoliv dotčeny právní vztahy k předmětným nemovitostem*“ (srov. rozsudek ze dne 3. 12. 2009, č. j. 9 As 10/2009-35).
29. Spor o vlastnické právo k určitým nemovitostem, nemůže být řešen a ani vyřešen katastrálním úřadem v řízení, v němž rozhoduje o námitkách proti obsahu obnoveného katastrálního operátu. Katastrální úřad v předmětném řízení nerozhoduje o vztazích soukromoprávních, neboť jeho rozhodnutí nemá hmotněprávní účinky. Případný spor o vlastnictví náleží do kompetence obecného soudu, který o něm rozhodne v občanském soudním řízení (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2007, č. j. 29 Ca 162/2005-52, publ. pod č. 1432/2008 Sb. NSS, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 As 16/2005-88, nebo ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 As 290/2016-28). Soudu ve správním soudnictví přezkoumávajícímu rozhodnutí katastrálního úřadu o námitkách proto nepřísluší řešit spor o vlastnické právo, ale správnost převodu katastrální mapy z grafického podkladu do digitální podoby.
30. Podle § 55 odst. 2 katastrální vyhlášky se při obnově katastrálního operátu přepracováním provede a) částečná revize katastru v rozsahu alespoň podle § 43 odst. 5, b) doplnění pozemků dosud evidovaných zjednodušeným způsobem do obnovovaného souboru geodetických informací, c) oprava zjištěných chyb v katastru, d) porovnání souladu mezi souborem popisných a souborem geodetických informací.
31. I v rámci řízení o námitce proti obnovenému katastrálnímu operátu tak lze opravit zjištěné chyby v katastru, a to za splnění předpokladů dle § 36 katastrálního zákona (přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 9 As 171/2012-38). V případě, že by byla námitka opírající se o existenci chyby v obnovovaném katastrálním operátu úspěšná, bylo by námitce vyhověno a údaje obsažené v obnoveném katastrálním operátu by byly změněny tak, aby odpovídaly skutečnému stavu. Podmínkou opravy chyby v katastru nemovitostí v případě nesprávného zobrazení hranic parcel je chyba vzniklá zřejmým omylem při vedení a obnově katastru [§ 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona] nebo chyba vzniklá nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní

32. Ačkoli se výše citovaná rozhodnutí vztahují k obnově katastrálního operátu podle katastrálního zákona z roku 1992, zůstávají jejich závěry z důvodu podobnosti právní úpravy aplikovatelné i na obnovu katastrálního operátu podle katastrálního zákona z roku 2013 (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2019, č. j. 30 A 186/2017-93).
33. Žalobkyně v žalobě uvedla, že parcela p. č. 1962 vznikla zatrubněním potoka, jehož koryto původně vedlo mimo pozemky ve vlastnictví žalobkyně. Vlastnictví předmětného pozemku bylo evidováno pro stát předchůdcem dnešního katastrálního úřadu (str. 3 žaloby). Dále tvrdila, že ona, ani její právní předchůdci nepozbyli žádnou část předmětného pozemku st. 278 (str. 2 žaloby) a že technickohospodářským mapováním provedeným v roce 1968 nemohlo být její vlastnické právo dotčeno. Pokud předchůdce nynějšího katastrálního úřadu překřížil pozemek st. 278 pozemkem p. č. 1962, učinil tak bez nabývacího titulu (str. 9 žaloby).
34. Pro přehlednost soud přikládá výřez z katastru nemovitostí zobrazující spornou část pozemku p. č. 1962 (vyznačeno tmavě zelenou barvou; pozemky ve vlastnictví žalobkyně vyznačeny modře):

35. Soud proto zkoumal, zda v důsledku obnovy katastrálního operátu nedošlo k pochybení (ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního zákona) v evidenci vlastnického práva ke sporné části pozemku p. č. 1962, jak tvrdí žalobkyně.
36. V souvislosti s námitkovým řízením je nutno zdůraznit evidenční charakter katastru. Katastrální úřad ani při činnosti jakou je obnova operátu nerozhoduje o skutečných věcných právech. V samotném námitkovém řízení se řeší, jestli obnova operátu byla katastrálním úřadem provedena v souladu s právními předpisy, které upravují jeho činnosti a postupy v rámci obnovy (Šustrová, D. a kol. *Katastrální zákon: praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2018). Katastrální úřad při provádění obnovy katastrálního operátu není oprávněn jakkoliv rozhodovat o existenci či rozsahu vlastnického nebo jiného práva k dotčené nemovitosti, ani řešit otázku vlastnictví určité nemovitosti.
37. Žalobní argumentace je v podstatě nesouhlasem žalobkyně s evidováním vlastnického práva státu k pozemku p. č. 1962 v části překrývající původní pozemek st. 278 ve vlastnictví žalobkyně. Má za to, že neexistuje žádný právní titul, který by svědčil o vlastnickém právu státu k pozemku p. č. 1962.

38. K tomu soud pro přehlednost stručně shrnuje proces vzniku evidence nemovitostí a jeho důsledky. Od 1. 1. 1951 pozemkové knihy přestaly věrně odrážet skutečné vlastnické vztahy, neboť jejich vznik, změny a zánik nebyly do pozemkových knih povinně zaznamenávány. K nápravě tohoto nežádoucího stavu bylo přikročeno až zákonem č. 22/1964 Sb. a jeho prováděcí vyhláškou č. 23/1964 Sb., které odstartovaly komplexní zakládání evidence nemovitostí, tedy zavedení nové databáze vlastnických a jiných právních vztahů k nemovitostem bez přímé návaznosti na dřívější pozemkové knihy. Zápisy právních vztahů do evidence nemovitostí byly prováděny postupně ve dvou fázích. V první fázi od roku 1964 do konce roku 1966 se v evidenci nemovitostí zapisovaly běžné změny vlastnických vztahů, vlastnická práva nově vzniklá, jakož i jejich omezení, obdobně údaje o správě národního majetku a nově vzniklá práva trvalého užívání národního majetku a osobního užívání pozemků. V druhé etapě od roku 1967 měly být postupně zapsány právní vztahy v evidenci nemovitostí ještě nevyznačené. Nově zavedená evidence nemovitostí přitom nemohla jen jednoduše převzít zápisy z pozemkových knih, neboť vlastnické vztahy v polovině sedmdesátých let jim v důsledku přerušení kontinuity zápisů od roku 1951 nemusely odpovídat. Prováděcí vyhláška k zákonu o evidenci nemovitostí proto v § 4 odst. 2 stanovila, že pro zápis právních vztahů o nemovitostech bude podpůrně použito zápisů v dosavadních pozemkových knihách, železničních knihách, v jednotné evidenci půdy a v bývalém pozemkovém katastru. Orgány geodézie zapíší do evidence nemovitostí toho, kdo podle výsledku šetření je oprávněným nebo povinným. Při vzniku katastru nemovitostí (na základě zákona č. 344/1992 Sb.) pak žádná další skutková šetření prováděna nebyla a došlo k přímému převzetí údajů z evidence nemovitostí do katastru nemovitostí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007-103).
39. Pokud jde o argumentaci žalobkyně, že během technickohospodářského mapování nemohlo dojít ke změně vlastnictví z právního předchůdce žalobkyně na stát, lze odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 As 58/2018-21. V předmětném rozsudku NSS (bod 26) zdůraznil, že *„v řízení o opravě chyby nelze opravovat změny, ke kterým došlo v důsledku právní úpravy, resp. na základě vzniku evidence nemovitostí a technickohospodářského mapování.“* Uvedené závěry lze podle soudu aplikovat i na postup katastrálních úřadů při obnově katastrálního operátu [viz § 55 odst. 2 písm. c) katastrální vyhlášky]. Právní úprava tak neumožňuje v rámci řízení o námitce proti obnově katastrálního operátu zpochybnit výsledek technickohospodářského mapování a docílit stavu, který existoval před tímto mapováním. Stejně tak právní úprava neumožňuje katastrálním úřadům hodnotit zákonnost procesu mapování, resp. v případě jeho nezákonnosti jakkoli zasahovat do katastru nemovitostí. V rámci obnovy katastrálního operátu přepracováním jde čistě o přenos map do digitalizované podoby, což nemůže mít vliv na otázku vlastnického práva k určitému pozemku.
40. Ze správního spisu je zřejmé, že k vytvoření pozemku p. č. 1962 došlo v rámci technickohospodářského mapování (viz náčrt č. 6, nebo strany 16 – 17, 22 – 23 prvostupňového správního rozhodnutí) a vlastnické právo k tomuto pozemku bylo zapsáno pro stát. Je přitom nepochybné, že podle zákona č. 22/1964 Sb. a jeho prováděcí vyhlášky č. 23/1964 Sb. (zejm. její § 4 odst. 2 a § 5 odst. 4) v rámci technickohospodářského mapování mohlo dojít k novému zápisu práv k nemovitostem, které nemusely s ohledem na historické souvislosti evidence nemovitostí bez dalšího navazovat na předchozí zápisy v pozemkových knihách (viz bod 38 výše). Námitky žalobkyně, že nemohlo dojít k převodu vlastnického práva k předmětné části pozemku na

stát, by tak mohly být úspěšné jen v případě, že by nepřevzetí údaje o vlastnickém právu právního předchůdce žalobkyně bylo učiněno v důsledku zcela zjevného omylu pracovníka geodézie v rámci technickohospodářského mapování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 187/2012-31). S ohledem na listiny vztahující se k technickohospodářskému mapování založené ve správním spise (zejm. náčrt č. 6) takový závěr učinit nelze.

41. Ze správního spisu je nepochybné, že před dokončením obnovy katastrálního operátu ze dne 15. 10. 2014 byla jako vlastník pozemku parc. č. 1962 v k. ú. Viničné Šumice, druh pozemku vodní plocha, způsob využití koryto vodního toku, zapsána Česká republika (výpis z katastru nemovitostí ke dni 1. 1. 2010, č. 1. OR-762/2014-703-3-J). Ostatně vlastnictví státu k předmětnému pozemku je evidováno již od roku 1981. Totožné vlastnické právo k pozemku p. č. 1962 je evidováno i po provedení obnovy katastrálního operátu (výpis z katastru nemovitostí ze dne 24. 11. 2014, č. 1. OR-762/2014-703-3-I). Obnovou katastrálního operátu tedy nedošlo ke změně vlastnictví u pozemku p. č. 1962.
42. Soud souhlasí se žalovaným, že v rámci technickohospodářského mapování ani později k žádnému zjevnému omylu při obnově katastru ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního zákona nedošlo. V katastru nemovitostí jsou evidovány listiny, které jsou dostatečným podkladem pro zápis vlastnického práva státu ke sporné části pozemku p. č. 1962. Proto lze mít za to, že obnovou katastrálního operátu přepracováním nebylo zasaženo do vlastnických práv stěžovatelky, jelikož se jednalo pouze o úkony technického a evidenčního rázu, bez vlivu na skutečné právní vztahy (shodně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 8 As 149/2016-32, nebo ze dne 22. 10. 2010, č. j. 3 As 11/2010-259).
43. Námitka, že neexistují podklady pro zápis vlastnického práva státu, tak není důvodná.
44. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán měl při obnově katastrálního operátu zapsat duplicitní zápis vlastnického práva.
45. Tzv. skrytá duplicita znamená, že pokud v rámci obnovy katastrálního operátu vyjde najevo, že se pozemek evidovaný zjednodušeným způsobem v terénu překrývá s pozemkem evidovaným v katastru nemovitostí, přičemž u každého z těchto pozemků je zapsán odlišný vlastník, zobrazí se v katastru nemovitostí duplicitní údaj o vlastnictví. Tímto okamžikem však duplicitní zápis nevzniká, neboť byl skrytý v různých složkách katastrálního operátu přítomen již před provedením obnovy (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2016, č. j. 10 A 57/2015-76).
46. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí otázkou duplicitního vlastnictví nezabýval, neboť žalobkyně požadavek na duplicitní zápis vlastnického vztahu vzala zpět (viz strany 31 a 32 rozhodnutí). Žalovaný na straně 11 napadeného rozhodnutí zdůraznil, že v daném případě ke skryté duplicitě nedošlo, neboť „*vlastnické hranice pozemku původně evidovaného zjednodušeným způsobem a označeným dle PK jako p. č. st. 278 byly vyšetřeny při THM (...) a tudíž k žádnému „překrytu“ listin prokazujících vlastnické právo k téže části zemského povrchu dojít nemohlo. (...) takto změněný pozemek PK p. č. st. 278 byl při obnově katastrálního operátu přepracováním doplněn do katastru nemovitostí a jako parcely katastru nemovitostí č. 1936/6 a 1964/9 evidován ve vlastnictví odvolatelky. Pozemek p. č. 662 (po THM přecíslován na p. č. 1962) byl již před obnovou operátu v roce 1968 evidován ve vlastnictví čs. státu a nyní po obnově katastrálního operátu přepracováním je zapsán pro Českou republiku s právem hospodařit s majetkem státu pro Povodí Moravy, s. p.*“

47. Ze správního spisu nevyplývá, že by u sporné části pozemku p. č. 1962 existovala duplicita vlastnictví státu a žalobkyně, nýbrž výlučně to, že předmětný pozemek (v trase zatrubněného potoka) náleží do vlastnictví státu od jeho vyšetření v rámci technickohospodářského mapování. V rámci mapování byly hranice vodního toku Hloušek (který byl v 50. letech zatrubněn) vyšetřeny jako spojnice obetonovaných šachet vystupujících na povrch a pozemek byl přechíslován na pozemek p. č. 1962; výsledná analogová katastrální mapa se stala novým závazným podkladem evidence nemovitostí s platností od 15. 2. 1973. Do komplexní základní evidence nemovitostí byl předmětný pozemek zapsán v roce 1981 (viz strana 8 napadeného rozhodnutí) a od tohoto data je rovněž vlastnické právo státu k tomuto pozemku evidováno.
48. V daném případě je rozhodující, že sporný stav nevznikl obnovou katastrálního operátu, tj. převodem katastrální mapy z grafické formy do formy grafického počítačového souboru (viz např. bod 41 výše), ale vznikl již koncem 60. let 20. století při technickohospodářském mapování. Obnova katastrálního operátu tak neměla vliv na hmotně právní vztahy k předmětné části pozemku a jejím provedením se nezměnilo vlastnictví k nim (shodně viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1840/2003). Nesouhlasí-li žalobkyně s výsledkem mapování, je oprávněna domáhat se určení svého vlastnictví ke sporné části pozemku p. č. 1962 žalobou na určení vlastnického práva u soudu v občanském soudním řízení. V rámci řízení o námitce proti obnovenému katastrálnímu operátu není katastrální úřad oprávněn tyto otázky řešit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 9 As 171/2012-38, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2017, č. j. 29 A 149/2015-69).
49. Ani v této námitce tedy soud žalobkyni nepřisvědčil.
50. Žalobkyně nesouhlasila rovněž s tím, že došlo ke zmenšení výměry pozemků v jejím vlastnictví.
51. Výměra je dána geometrickým určením nemovitosti [§ 2 písm. g) katastrálního zákona] a prostředky používané k jejímu zjišťování v minulosti nebyly tak přesné jako ty současné. Právě z rozdílů mezi dřívější hodnotou výměry a hodnotou výměry zjištěnou v rámci obnovy plyne velký počet námitek proti obsahu obnoveného katastrálního operátu, kdy dotčené osoby namítají, že jim v rámci obnovy katastrální úřad odejmul z výměry konkrétní počet metrů čtverečních. Při obnově operátu se ze souřadnic lomových bodů hranic v obnovené katastrální mapě určí nové hodnoty výměr parcel, které se porovnají s hodnotami výměr vedenými v dosavadním souboru popisných informací. Pokud rozdíl mezi doposud evidovanou a nově zjištěnou hodnotou nepřekročí tzv. mezní odchylku (bod č. 14 přílohy ke katastrální vyhlášce), katastrální úřad v operátu ponechá dosavadní údaj. (Borovička, P. in Šustrová, D. a kol. *Katastrální zákon: Praktický komentář*. Wolters Kluwer, 2018).
52. Soud odkazuje na strany 32 – 33 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde bylo konstatováno, že rozdíl mezi dosavadně evidovanou výměrou parcel pozemkového katastru a součtem výměr obnovených pozemků p. č. 1963/6 a 1964/9 je menší než dovolená mezní odchylka. Výměra dle původního pozemku st. 278 tak v souladu s bodem č. 14 přílohy katastrální vyhlášky zůstala zachována.
53. Námitka tak není důvodná.

54. Přestože i v tomto ohledu byl postup katastrálního úřadu správný, žalobkyně svojí argumentací opětovně míní, že původní nepřerušovaný pozemek pozemkového katastru st. 278 byl po technickohospodářském mapování přerušen pozemkem p. č. 1962. Shodně jako v bodě 46 je nutno zopakovat, že podstata námitky spočívá v nesouhlasu žalobkyně s evidováním vlastnického práva státu k části pozemku p. č. 1962, nikoliv v pochybení katastrálního úřadu, k němuž došlo v důsledku obnovy katastrálního operátu. I tuto svoji argumentaci tak musí žalobkyně směřovat do případného vlastnického sporu vyvolaného u soudu v občanském soudním řízení.

VII. Závěr a náklady řízení

55. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
57. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost. Neshledal rovněž důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. května 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu